

ეს სტრუქტურა ჩემს საქართველოს

ეროვნული ზეგანი

ირაკლი აბაშიძე

ახალი ლექსები

რვიანი კოლხეთი

დროს რომ ველოა, მტრებს რომ ველოა, კოლხეთს ვაქცევდით ჩვენც ვენეციად, — ჯერ მაშინ.

როცა ქვეყნის ნაერები ფაშის მოადგენ არგონავტები; როცა უდრეო და უშეკიდრეო, როცა უშრეტო და უმდიდრეო იგი მხნე იყო და უშეშინარი; როცა თურანნი, როცა ირანნი ჯერ კვლავ აკუნებო იყვნენ მტირალნი, როცა ოლიმპზეც იჯდა ტირანი, — ჯაჭვებს ებრძოდა აქ ამირანი.

დროს რომ ველოა, მტრებს რომ ველოა, კოლხეთს ვაქცევდით ჩვენც ვენეციად; ჩვენც არ ვუხმობდით ძლიერ მფარველებს, ჩვენც მხნედ გავძლებდით განმარტობით; წყალში ჩაგდამდით ცისფერ გალერებს, არხებს შეგვრავდით რეალტობით. მიწას მივცემდით სულ სხვა ყაირათს, ქვეზე დავეწვდით ქართულ ასობს და მოვფარავდით ათასნაირად ტაძრებს, მოედნებს და პალატებს.

დროს რომ ველოა, მტრებს რომ ველოა... მაგრამ იმ კოლხეთის დროც ხომ გევიცა, ხომ ის, რაც მოხდა, მოხდა, გათავდა, ხომ ის ქვეყნი დღეს დათავდა, ხომ ახლად ღვივის მისი ფეხები, გზები, ჭალები, მთები, ჰესები, ხომ გაქრა მისი ისლის ქიხები, ხომ აღსდგენ ისევ ძველი კოლხეთი!

პოეზია საქართველოსი

ოცნების ენით, რუსთველის ენით ჯერ პოეზია შეუდგა ლენინს... როცა სამუმი ავარდა ცხელი, როცა ნიღღის ტალღა ადიდდა, ის მოწოდებით აღმართულ ხელით დაბრუნდა წითელ პეტროგრადიდან.

გამოჰყვა ქვეყნად ატვისლ ქარებს, მომავლის გზა რომ ცხადად შენიშნა და მოუტანა სამშობლო მხარეს „სიმღერა ქვეყნის გადარჩენისა“.

იმის ხანს ენით მოუხმო მოსონებს, მოიხმო სიტყვა მკაცრ ანგარიშის და დადგა დრომად და არა მოწმედ იქ, სადაც რისხვა იდგა ქარისხლის.

დადგა იქ, სადაც გვრდს ედგა გვერდით მკეცივც ზედ შეტყუვით, გულთი ლომურით, ბოლოთი ლომურით, როცა თქვენ, შემდეგ, წითლად შედგებოთ მარუხის გზა და დონდუზორუნი.

როცა მამულს კენისით შემოწვდით, ზედ რომ წარდგინს წინ დადგა სვანეთიც; როცა უეცრად მუხლზე შებრუნდით, რომ თქვენც გელწაოთ გზა დასავლეთის.

თბილისკები! სად, სად შეჩერდით ომის იმ უღვთო კანონ-სამართლით? ვის ქვეყნის გზებზე გიდეათ ფესვები, გბედავ თბილისთან, და ბატრიონთან?

სად, სად სდარაჯობოთ მშვიდობას ხალხთან, რომ მშობელ მიწას აქაც შემოჩრით? თბილისკები! რა ბევრი დგასართ, რა ბევრი დგასართ საქართველოში.

შენ მოგილოცავ, ჩემო კეთილო, ჩემო პირველო დროშა, ზაპესო, შენ, უმაღლესო უღელტეხილო, შენ, ძველი ქართლის დღევ უახლესო!

როცა შენ დამთმობ...

როცა შენ დამთმობ უმაღლეს ძალით, რომ შენი მოღვათა კვლავაც განახლებდა — მადლობას ვიტყვი საკუთარ თავლებს, რომელთაც შენი ზეგა მანახებს.

მადლობას ვიტყვი, მადლობას უდრეს, იმედ, რომ შენად საწოლად გვადგენ; მადლობას ვიტყვი საკუთარ მუხლებს, რომლებიც უფლებს შენს გზებს თვლავდენ.

სადღებდნენ, თვლავდენ შენს დამწველ მოსივლს, ხარობდნენ შენით, შენით მხნეობდნენ;

მადლობას ვიტყვი ვეტყვი საკუთარ ზეგაგებს, რომლებიც შენს ღურჯ შეგებს ეხებოდნენ.

მადლობას ვიტყვი ჩემს უფროსებს, რომ შენი მზენის ცეცხლო ლღებოდა; მადლობას ვიტყვი საკუთარ ენას, რომ შენი ზობით არ იღებოდა.

მადლობას ვიტყვი გულს, ხავსის რწმენით, ზამთრ რომ დიდხანს ვერ მოეჩიო, რომელსაც შენით და მხოლოდ შენით და სხვა რამ ძველთ არ უძვერია.

წინ. საქართველო!

შენ გბედავ, როცა მიცხრე ხედავსი კოსმობატები ძლიერ პლანეტებს; შენ გბედავ, როცა სიბოლოს შეცვლაში კაცო სინათლის ფრენას ამტებებს;

შენ გბედავ, როცა ფიჭვით ანტენის ქვეყნის შემოვლას წაბებს ანდომებს, შენ გბედავ, როცა გლოთობი მცირის უმცირესს ხლიერ ატომებს;

შენ გბედავ, როცა ყოვლის გამოვლელი რიცხვი ცთმობითა ასაკს ამტკიცებს; შენ გბედავ, როცა ხელი, ნათელი ებებს სიცოცხლის პირველსაწყისებს;

შენ გბედავ, როცა მცირედ უკრედში თვალი საწყაროს ხილვას ამთავრებს; შენ გბედავ, როცა ცის სილორტში ჩქამი მოტივით ესმით რაღარებს;

შენ გბედავ, როცა მიწის ქვეშეთში ქვეყნულს მიარდგევს ყური დაზვერვის, შენ გბედავ, როცა სეტყა ითურში უსასრულდება სხვო ლაზერის.

შენ გბედავ, როცა ლონის იბატებს, ხარობს უღაბნოს მიწა მწყურვალად; შენ გბედავ, როცა პირქვეთს გიგანტებს ძალას აბარებს მისი სიმშურვალად;

შენ გბედავ, როცა ქვეყნის მშვიდობას, მიწის მშვიდობას ემსახურებს; შენ გბედავ, როცა ნათელ-დიდებად წულბებ ელავენ უღსაღვრები.

გბედავ ენგურთან, გბედავ არაგვთან, გბედავ იორთან, გბედავ იროთან, გბედავ სოფილთან, გბედავ ქალქთან, გბედავ თბილისთან, და ბატრიონთან;

გბედავ უცნობში, გბედავ ნაცნობში, გბედავ იმ ერთში, გბედავ მრავალში, გბედავ წარსულში, გბედავ აწმყოში, გბედავ და ვსუნებქავ შენს მომავალში.

1971 წ. იანვარი-აპრილი.

ვერდი გაფორმა მხატვარმა გ. იაშვილმა.

ჰიმნი ტრადიციული

შენ ხარ წარსული... მაგრამ არასდროს მხოლოდ წამყო და მხოლოდ წარსული, — სუნთქვას განაგრძობს, ბრწყინვას განაგრძობს შენი საუნჯე და საგანწური.

შენ ხარ სიცოცხლე, რადგან გაუძელ ათას ტირისა და ხმლით გაცეცხას; ათას გაქრობის დღესასწაულზე ხარ მარად უკრებ ცეცხლის ძიება.

შენ ხარ ძიება მარად მაღლის, მარად კეთილის, მარად მართლის, შენ ხარ ძიება ჯერ უნახავის, ჯერ უდაბურის, ჯერ უმართავის.

შენ ხარ ძიება, დაუდგარი, მხოლოდ მომავლის, მხოლოდ ახალის, სწორედ იმ არის, სწორედ იმ არის, სწორედ აქ არის, სწორედ აქ არის!

შენ ხარ მარჯვენა, მარად მფეთქავი, შენ ხარ სანთელი დაქრობელი, შენ ხარ სიმკვრივე გაუკეთავი, შენ ხარ სიმაღლე დაუკრობელი.

ხარ გაქანება, ხარ წინმსვლადობა, ხარ ცად ასრულა ადათ-წესების, როგორც სხივები უსასრულობას — ათასწლეის გაპყვს შენი ფესვები.

კატემოყვარების სული ამავი

კატემოყვარების რწმენა ამავი, კატემოყვარების წმინდა მიზანი — შენ ამ საყურდის ლოცვით ამალდდი, კაცკასიონის მთების ხიზანი.

კატემოყვარება — ახრი მთავარი, შენ ამ ოცნების გზებით გივლია, კატემოყვარება — შენი თამარი, შენი რუსთველი, შენი ილია.

მტერშიც ეძებდი ერთ სულდიდობას, მზად იყავ ყოვლის წამლის ხმარებად — გეშოვა შენი მიწის მშვიდობა, გეპოვა ქვეყნად კატემოყვარება.

და თუ სხვა ნგრევის მარჯვენს აქებდა, შენ შემოქმედის მარჯვენს აქებდი და რასაც მტრის ხელი ანგრევდა, შენ სიყვარულის ხელით აგებდი.

ჩვენი მთები და მიწისქვეშეთი

რა საიდუმლოს ინახავს ხვამლი? ძველ უფლისციხის ჩამქრალი კვამლი? რა სათქმელს ფარავს ბეთლემის კარი? რაზე სდუმს მაღალ სამების ქარი? რა ძალა მალავს ვარძის ქვეში საუკუნეთა დიდებულ კავშირს? რა საიდუმლოს ინახავს ჯვარი?

ასე დაგეგმ მთებში, სადაც ჩანჩქერთა გამბული თქეში საოცარ სმენით შეჩერულ ხმებში ერთ დიდ სიმღერად უსმობს ხეობებს, სადაც ბუნების ნიჭი და უში ერთად მოგაწვდის უთავალა პეშვით სიზმრად უნახავ სანახაობებს.

რა საიდუმლოს ინახავს ვანი? ქვესკნელში ფერფლად ჩამოილი ბანი? რა სათქმელს მალავს გეგუთის ველი? კოლხეთის მიწის სიგრძე და ვანი? სამგორის მწვენი ყორღანი, ძველი? რაზე სდუმს ქართლი უსსოვარ დღეთა?

რა საიდუმლოს ინახავს მცხეთა? ასე დაგეგმ დაქვესკნელბუღს, ოდესღაც, სადაც ცოცხლად ხსენებულს, ოდესღაც მაღალ, ბაღრად გადამოილის ზურმუხტით, მარჯნით და ლალ-ბადაზით, ხატად და გუჯრად, ოქროდ და ვერცხლად, ოდესღაც ქვეყნს ნგრევად და მეწყრად, ოდესღაც ქვეყნს წარდგენ და ცეცხლად.

მე ასე დაგვაც შენს სულს მდღვარეს, სულს, წლებში ქვეყნს პანგად მეგნესელად; სულს, რამაც მთებში გტყორცნა მწვერვალბებს, სულს, რამაც ბარში დაგაქვესკნელა; სულს, სულს, რომელიც დღეს სხვა სისხლ-ხორცით გეძებს — ოდესღაც საცა შეჩერდი... და მოდის, მოდის ახალ სიცოცხლით ჩვენი მთები და მიწისქვეშეთი.

ჩვენი ნანგრევები და ჩვენი სიმღერები

ჩვენი ნანგრევები მაინც ღმერთობია; ჩვენი ნანგრევები თან გვადვენ მუნქად; ჩვენი ნანგრევები ასპირტებია, მათ ზღვაში მხოლოდ მწვერვალბები უჩანო.

ჩვენი სიმღერები ღურჯი ბიზნებია, ჩვენი სიმღერები მაღალ მთებს ჰგვანან; ჩვენი სიმღერები პირამიდებია — მათ უკან საუკუნეები დგანან.

შენ მოგილოცავ, ჩემო კეთილო, ჩემო პირველო დროშა, ზაპესო, შენ, უმაღლესო უღელტეხილო, შენ, ძველი ქართლის დღევ უახლესო!

საქართველოს კონსტიტუციის

პროკურის ვიდეო

პროკურის ვიდეო... (text continues)

საკულტო ციხე-სხელება

საკულტო ციხე-სხელება... (text continues)

ტელევიზიის ლენტი

ტელევიზიის ლენტი... (text continues)

კრიტიკის ვიდეო

კრიტიკის ვიდეო... (text continues)

საკულტო ციხე-სხელება

საკულტო ციხე-სხელება... (text continues)

საკულტო ციხე-სხელება

საკულტო ციხე-სხელება... (text continues)

საკულტო ციხე-სხელება

საკულტო ციხე-სხელება... (text continues)

საქართველოს

საკულტო ციხე-სხელება

საკულტო ციხე-სხელება... (text continues)

საკულტო ციხე-სხელება

საკულტო ციხე-სხელება... (text continues)

საკულტო ციხე-სხელება

საკულტო ციხე-სხელება... (text continues)

საკულტო ციხე-სხელება

საკულტო ციხე-სხელება... (text continues)

საკულტო ციხე-სხელება

საკულტო ციხე-სხელება... (text continues)

საკულტო ციხე-სხელება

საკულტო ციხე-სხელება... (text continues)